

We shall not cease from exploration
And the end of all our exploring
Will be to arrive where we started
And know the place for the first time.

אוצרת אוצרות אלגוריתם

כל מה שאלתני יא, עשוה בפניהם הראותה, פגעה בפי כל שנארה, ליטולו כרונו מאלו, לא ישב שיר כבוגר, ומן קעינה ואלה פרים, מעד להנאה את המתוות נודעך את הרשעותך של מלון כל גיהנום.

מזהה באופן מוטעה על-ידי מטפלים בתקילת דרכם. היא נתפסת כאילו החשש הוא שהמטפל יעצוב את הטיפול; למעשה המטפל מפחד שהמטפל ישאר. לאחרונה תיארה בפני מטופלת, בהירות יצאת דופן, קטע מהלך מחשבותיה לפניה הפגיעה הראשונה: "כמה עלי לדבר בהתחלה על הדבריםiani הכי פוחדת מהם והכי מתבונת בהם? איך לנסה את זה? אני לא רוצה שהוא יחשוב שאני כל-כך מטורפת, כל-כך צבעה, כל-כך אונכית, כל-כך מפתחה, עד כי העברודה עמי תהיה כל-כך בלתי נעימה שהוא למצוות תירוץ כדי להיפטר ממנה. האם הבושה שבחשיפה כזאת שווה את זה? האם טעתית בכך שהחלהתי לפגוש אותך? הוא אזכיר אותו כшибרתי אתו בטלפון. הלוואי שהיה מבוגר יותר, יותר כמו סבא. הוא נשמע קצת מטורף: נראה שהוא לא יודע את הכתובת שלו. חדר הטיפול שלו נמצא בשכונה קצת מוזנחת. מעניין אם קשה לו למצוא מטפלים".

כאשר מטופל פוטנציאלי מתקשר לבורר לגבי האפשרות לעבוד אתי בטיפול או באנגליזה, אני מציע שנמצא מועד כדי להיפגש להתייעצות. בכוונה אני משתמש במילה התיעוצות כדי להבהיר כי פגישה זו אינה בהכרח תחילתה של עבורה מתמשכת שלו בצוותא (אך-על-פי שאני מתכוון שזו תהיה חוות אנגליתית ללא קשר לתוכאות הפגיעה). אני נוהג כך מאחר שאין ביכולתי לדעת מראש אם לאחר שادرבר עם המטפל, ארגשי כי אוכל להיות לו לעזר וארצח לעבוד אותו. בין הגורמים המורובים בהחלטה זו מצוי השאלה האם אני מרגיש שבאופן כללי אני מחייב את המטפל, האם אכפת לי ממנו, והאם הוא מעורר בי עניין.

חשוב שהאנגליתיקה ינסה, באופן חלק, לארגן את חשיבותו באופן אבחנתני במאמץ להציג את אופי העבודה האנגליתית שתידרש עם המטפל ואת אופי הקשיים שעשוים להיקרות בדרכו של הזוג האנגליטי. אולי למעט כמה מקדים ייצאי דופן (כמו מטופלים המכורים לסמים או לאלכוהול, סוציאופטים הונטיים לביטוי בפעולה [acting-out] אלים, ומטופלים פגועים קשה מבחינה ארגנטינית), אני פתוח בדרך כלל לעבוד באופן אנגלי עם מטופלים הסובלים מטווח רחב של הפרעות פסיכולוגיות (Boyer, 1971; Giovacchini, 1969, 1979; Ogden, 1982b, 1986). למרות זאת נראה לי כי מטפל הטוען שהוא יכול לעבוד עם כל מטופל המעוניין באנגליזה מפריז ביותר. אני מאמין כי אנו עושים שירות רע למטופל, אם אנו מסכימים לעבוד אותו כשאנו יודעים שאנו מחייבים אותו. לעיתים נהוג לומר כי על האנגליטיקאי להיות מסוגל לבחון באורח אנגלי את העברודה הנגדית השלילית שלו, ומכאן שعلוי להיות מסוגל לעבוד עם כל מטופל שבכל יתר המוגנים מתאים לעבורה אנגליתית. בתיאוריה זה עשוי להיות נכון; אולם בפועל, אני מאמין כי המשימה האנגליתית קשה דיה מבלי לנסתות להקים את המבנה האנגליטי רכ卜 המידות על יסודות של העברודה-נגדית שלילית רבת עצמה (או העברודה שלילית רבת עצמה). מניסיוני, הדבר נכון בין אם האנגליטיקאי (או המטפל) יודע ובין אם אינו ידע כי העברות אלה אינן רציניות. נראה לי כי באותה מידת ניתן לישם זאת גם במקרים שיש בהם

מלכתחילה העברות או העברות-נגדיות אROTיות עזות במיווח. מאידך גיסא, כאשר אני מדבר עם מטופל אני מתייחס לפגיעה הראשונה כאלה "תקופת הערכה" או "פאה של אבחון", מארח שנראה לי כי כוורות אלה מעבירות את המסר כאילו על המטופל להיות פסיבי יחסית במפגש זה. מונחים כאלה מייצגים שלא כראוי את מה שלדעתו הוא תפקיד הפגיעה הראשונה, שבמרכזה פתיحتו של התהיליך האנגליטי. טיב האינטראקציה בפגיעה הראשונה אינו מסתכם אך ורק באדם אחר המעריך את זולתו, ואף לא בשני אנשים המעריכים איש את רעהו. אדרבה, מנקודת מבט זהה אינטראקציה שנית אנשים מנסים ליצור בה משחו שייהי משמעותי מבחינה אנגליטית, כולל הבנת המשמעותיו של תהליך קבלת החלטה המתארש בפגיעה הראשונה. בכוונתי להקל בפיגיאה זו על התפתחות אינטראקציה, אשר תהווה חוות אנגליתית בעלת ערך כלשהו עבור המטופל בכך שיקבל בעורמתו מושג מה זאת אומרת להיות באנגליזה.

למרות העוברה כי חרdot העברה הנה גבואה ביותר בתקופה שלקרנות הדיאנון הראשון, אני סבור כי מטאפיקיו של האנגליטיקאי לגרום למטופל להרגיש בנווה בפגיעה הראשונה. להפך, אני מאמין כי שימושו של האנגליטיקאי היא לעזר למטופל שלא להחמיר הזדמנויות להכיר ולהבין משחו על תחושות, וgesot ומחשובות העברה שעומם הוא נאבק.

שמעה על מתח פסיכולוגי במסגרת האנגליתית

כמו כל הפגישות האנגליטיות האחרות, השעה הראשונה מתחילה בחדר המתנה. הפניה למטופל היא כד"ר, מר או גב', והאנגליטיקאי מציג את עצמו באופן דומה*. הפרדוקס הפנימי בהציגו רשותית זו אינו נסתר מעיני המטופל: היחסים האנגליטיים הם מן היחסים האנושיים היותר רשמיים וכן בזמן גם היותר אינטימיים. רשותיות זו משקפת את הכבוד למטופל ולהתליך האנגליטי. יתר על כן, זהו ביטוי לעובדה כי האנגליטיקה אינו מתימור להיות חבר של המטופל אינטימיים. (אין לנו משלימים לחברים שלנו כדי שידרכו אותנו). לפיכך, כבר מהתחלת ברור כי האינטימיות של היחסים האנגליטיים היא אינטימית בהקשר של רשותיות.

מטפלים בתקילת דרכם חשים לעתים דחף "לגרום למטופל להרגיש בנווה" או "להתנהג באופן אונשי", כשהם פועלים עם המטופל מחדר המתנה לחדר הטיפול. למשל, מטפל המנסה להקל על המתה של ההליכה לחדר הטיפול עשו לו, "אני מ庫ה שלא התקשתית למצוא חנייה. החניה ממש קשה באורח זהה". הערכה כזו אינה רצiosa מנקודת המבט של התהיליך האנגליטי. למעשה, מן הפרטפקטיבנה הנדרונה בפרק זה, מטפל כזה ייחשב ככל אדריכ במבנהים אחרדים.

* בישראל השימוש בשמות פרטיים נפוץ יותר בין מטפלים מאשר בארצות-הברית.

ראשית, הוא העביר למטופל את הרגשותו הבלתי-מודעת כי המטופל הוא ילד המתקשה לפולס את דרכו בעולם עזין, וגם את העובדה כי המטופל חש אחראי ואשם על שלא הצליח להקל על חייו של המטופל. הערה כזו מיד גורמת למטופל לחוש כבעל חוב לאנגליטיקאי ומלהיצה אותו להחזר ב"נחמדות" - ככל מרע לסייע לאנגליטיקאי להימנע מהרגשות של אידנוחות. כמו כן, יש בהערתו של המטופל רמז לכך, כי אין לו ביחסו שהטיפול שהוא יציע למטופל אכן שווה את הטרחה שהמטופל עומד לקבל על עצמו.

יתר על כן, הערה מסווג זה הנה מעשה של גנבה: היא גזלת מהמטופל את ההזדמנויות להציג את עצמו בפני האנגליטיקאי בדרך שהוא בודע ולא במודע. אין סוף דרכים עומדות לרשות המטופל לפיתחת השיח האנגליטי. הבחירה שלו היא בלעדית לו, והיא לא תחוור אצל אף מטופל אחר. אין לשலול ממנה את ההזדמנויות לכתוב את שורות הפתיחה לדרמה האנגליתית שלו על-ידי כך שמעמיסים עליו את נטל התכנים הבלתי-מודעים של האנגליטיקאי עצמו, עוד טרם דרך המטופל בחדר הטיפולי. (יהיה לך עוד די זמן בהמשך כאשר לא יהיה מנוס מכך, שהאנגליטיקאי יהפוך מבלי מושם לשחקן בפנטזיות הבלתי-מודעות של המטופל.)

לבסוף, הערה מהסוג הנידון מוליצהשול את המטופל לגבי אופי החוויה האנגליטית. כאן אנו מתכוונים להקל על חרדה (שלנו או של המטופל) באמצעות פעילויות מפחיתות מתח, כמו חיזוקים, מתנות וכדומה. מאחר ששמריה על מתח פיסיולוגי אינה דבר שאנו דורשים רק עצמנו אלא גם חלק ממה שאנו מבקשים מהמטופל, אין טעם להתחילה את היחסים האנגליטיים במאיצ' לפזר את המתח הפיסיולוגי. בין אם איד-פעם עוד ידובר על האירוע ובין אם לאו, המטופל ורשות לפניו באופן בלתי-מודע את העובדה, כי האנגליטיקאי נטל לעצמו את הרשות להתמודד עם חרודה שלו עצמו על-ידי כך שפועל על פי הרגשות ההערכה-הנגדית שלו.

המטופל מביא עמו לראיון הראשון שאלות רבות וחששות רבים (בדרך כלל לא ניתן להם ביטוי) שעוניים - מה פירוש הדבר להיות אנגליזה, מה פירוש להיות אנגליטיקאי ומה פירוש להיות רפואי. הניסיונות של האנגליטיקאי לענות על שאלות אלו בהסבירם על אוטיצ'יזיט חופשיות, על השימוש בספה, על תדריות הפגישות, על ההבדלים בין פסיכוןאנגליזה לבין פסיכוןאנגליזה, על ההבדלים בין "אסכולות בפסיכיאנלויזה" וכדומה הנם לא רק חסר תוחלת, אלא יש בהם גם כדי להגביל מאוד וכך את ההזדמנויות של המטופל להציג את עצמו לפני האנגליטיקאי במנוחים שלו. כפי שמודגם בדוגמה הקלינית שלפנינו, ההסבר הרהוט ביותר של האנגליטיקאי לגבי המשמעות של להיות "אנגליזה" הינו להתנהג אנגליטיקאי.

ה, מפיק תלוייזה בן 42, הסביר בפגיעה הראשונה כי הוא בא אליו כיון שהחזרה עוזה והוא לו "דרעינות אובייסיביים" על המות, כולל פחדים שהוא ייחנק בשנותיו או יילך ויירג במלול רעדית אדמה. גם המחשבה שבתו בת השש, שסבילה מלכות שמיעה קלה, "לא تستדר בעולם" העסיקה מאד את המטופל.

הוא אמר שברור לו כי כל אחד מפחדיו מוגום, אבל ידיעה זאת לא הפichtה מעוצמת הרdotio.

המטופל אמר כי הוא מפחד מאו היותו ילד קטן. אביו של ה', שהיה מרצה באוניברסיטה, הביע בקביעות חוסר שביעות רצון מבנו, והתעקש "לעוזר לו" מידי עבר בשיעורי הבית שלו. מובן שזה הסתיים בצרחות של האב על "טיפשותו המדרהימה" של הבן.

ה' סיפר לי כי הצלחתו בעבודה נראה היה לו לא ממשית. הוא הרגיש כאילו עליו להתכוון כל הזמן ליום שלא יוכל עוד לתפקיד. כתוצאה לכך, הוא אגרר כל אגרורה שהשתכר. הוא הביא דוגמאות רבות לכך שהרגיש מודולל באופן מסוכן כאשר הוציאו כסף. לפיכך אמרתי שנראה כאילו הוא רומז שהיה מפחד להוציא כסף על האנלויזה, כיון שפירשו של דבר ויתור על אחד ממקורות ההגנה שהוא מוגיש כי יש לו. ה' היה ואמר כי הוא חשב על כך הרבה, וכי נראה לו כי הוא יחווה את התשלומים בעבור האנלויזה כמו הקוזם דם שיש בה תחרות בין הסיכוי שלו "להבריא" לבין הסכנה לדם עד מוות.

כאשר פגשתי את ה' בחדר המתנה לקרה פגשנתנו השנייה, הוא הודיע ונראה כי הוא חיכה לי כמו אדם המכחה בחרדה לפיסת מידע חשובה ביותר, אולי גוזרים. ברגע שנכנס לחדר הטיפול שלי, הוא הצה בזירות את החדר וניגש לטלפון ואומרו, "געלו את המפתחות שלי במכונית", כך שם וזה בסדר היתי רוץ להתקשר לאשתי ולבקש ממנה לפגוש אותי כאן לאחר הפגישה שלנו עם צדורי המפתחות הנוסף". אמרתי שאני חושב שודאי נראה לו כאילו היו לנו עס צדורי המפתחות הזאת, אולי סבר שעליינו לדבר על מה שקרה בינו לפני בשיחת הטלפון הזאת, אולי אמר, "בעצם, מה שקרה אופיני לי שמנסם לפתור את המצב. הוא התישב ואמר, הגעת ריאתי שלט בחניון שאמר 'השאראת המפתחות בפניהם'. הרגשתי שלא בנווח להשאיר את ארוות ה策רים שלי במכונית לא נועלה. הרגשתי שמיישו עליל להתעסק עם ארוות ה策רים שלי ולכנן לא רציתי להשאיר את המכונית לא נועלה".

אמרתי לה' כי מבלי לשים לב לכך, נראה שהוא עשה את שני הדברים שהתקוו לעשנות: הוא נעל את ארוות ה策רים שלו במכונית כך שאיש לא יתעסק אתה, והוא השאיר את המפתחות בפניהם כפי שהורה השלט. הוא סיפר לי כי נבהל מאד כאשר נוכח כי המפתחות ננעלו במכוניתו ומיד חשב להתקשר לאשתו מהדרי. הוא אמר כי המחשבה הזאת גרמה לו הקלה רבה. חזרתי על כך שהוא שם לב, שבאותו רגע חשב גם עלי וגם עלי אשתו. הוא אמר שזה נכון, אבל שהוא גם חשב עלי קודם לכן כי אשר ראה את השלט, כי משום מה נראה לו שאינו ה策תי אותו שם.

ה' הסביר לי כי גם הבקשה להשתמש בטלפון שלו הייתה אופיינית לו. הוא אמר כי כמעט תמיד הוא פוחד שמא אנשים כועסים עליו, וכי הוא מפחד לעצמו בקביעות את האמון שאכן אנשים מחייבים אותו על-ידי כך שהוא מבקש מהם טובות קטנות. לדוגמה, לעיתים קרובות הוא לווה כסף קטן או עיפרון מעמיטיו

לעבודה או מבקש הנחיות כיצד להגיע למקום כלשהו, אם כי הוא כבר מכיר היטב את הדרך לשם.

הוא אמר לי כי הוא בטוח שאינו כבר חושב שהוא "טבל אלמי". (אני הנחתי כי מתחת להרגשה זאת הייתה שאלה כמו גם גם חשש, אך לא הפרעתו למטופל בנקודה זאת, כיון שהיא בעיצומה של הצגת צוות הדמיות שאכלס את עולם האובייקטים הפנימי שלו.) הוא המשיך בנקודה זאת לספר לי עוד על הוריו. אביו נפטר עשר שנים קודם לכן חי את כל חייו כאילו הוא על סף המוות. הוא סבל ממחלת כלות שמקורה בילדות והיה עסוק באופן תמיד בפחד מהמוות. סביר כי הילד הוא פחד שמא אביו יموت בעודו צועק עליו. ה' סביר לי כי אביו היה לעיתים נחמד מאוד, וכי אהב את אביו למרות שפחד ממנו מרבית הזמן.

שאלתי את המטופל אם הוא ציפה שאצעק עליו על שנעל את המפתחת במכונית ועל שביקש להשתמש בתלפון. הוא אמר שבמעוורפל הרגיש כך, אולי הוא לא ממש ידע מודע פחד כל-כך כאשר חיכה בחדר המתנה. עליה בדעתו כי יתרן שהמטופל ניסה להתקשרותו כדי שתגן עליו מפני [כפי שאמו הגנה עליו מפני אביו] וכדי להגן עליו מפני אביו].

במהלך העבודה האנגליתית שלאחר מכן הוכחו שכבות מסוימות רבות של מימוש הפעלה [enactment] זה (המטופל התיחס לכך כל-עצמלו הטלפון). אחת מהן הייתה משאלתו של המטופל שינהגו בו כבילד קטן חסר אונים; וכך הוא יגן על עצמו מפני הרגשות שהוא אדם הרסני הרבה, שגרם לאביו נזק רב ושגם לי יגרום נזק. היבט נוסף של מימוש העברה זה היה כורך בمسئלה לגורות אותו לפועל באופן דומה לזה של אביו - שאצעק עליו על טיפולו. במידת-המה הוא פחד שאפעל באופן זה וניסה להרגיע את עצמו כי אין לא אפעל כך. באופן אחר, הוא נהנה הנהנה חושנית מנזיפות בעלות עצמה כאליה. בנוסח כך, הוא חש קללה בציפייה לענש, לאחר שבאופן בלתי-מודע הרגיש שהוא אווי לו על הפשע שרמיין כי ביצע ביחס לאביו (בכך שהתרגרה בו עד כי גרם לו לחЛОות, ובспособ של דבר הרג אותו). יתר על כן, הוא חש כי אביו הפגין כלפיו אהבה באמצעות מעורבותו השתלטנית רבת העוצמה. המטופל קיווה באופן בלתי-מודע להפיק ממוני סוג זה של אהבה באמצעות הנזיפה אותה צפה. במהלך האנגליה, שימוש שוב ושוב 'תעלול הטלפון' כSAMPLE של התהילה האנגלטי.

סיפורו אזורה

בראיון הראשון אני מבקש מההתחלה ל"סיפורו האזהרה" של המטופל - ככלומר, להסבירים הבלתי-מודעים שלו מודיעו הוא מרגיש כי האנגליה היא משימה מסוימת, ולסבירות שלו להרגשה כי האנגליה מועדת לכישלון.¹ אני אומר בכך

¹ אלה פרימן שארפ (Freeman Sharpe, 1943) השתמשה במונח סיפורו אזורה

אלא שאני מנסה לקצת הכלול ביותר של חזרת ההעברה (ומנסה לבטא אותו במיללים למעני ולמען המטופל). היו ההפרעות של המטופל אשר יהיו, חזרותיו יעוצבו במונחים של הסכמה שבכינסה למערכת יחסים עם האנגליתית. במטופל מפעמת אמונה פנימית עמוקה בלתי-מודעת (שאינו יכול לנוכח), כי חוויות הינקות והילדות המקורמת שלו למדרו אותו על הדריכים המסיימות שבchan כל אחת ממערכות יחסיו האובייקט שלו תיהפוך בהכרח למיכאה, מאנזבת, מגורה מידי, מכחידה, בודדה, בלתי אמונה, חונקת, טעונה מדי במניות וכדומה. אין לו כל סיבה להאמין כי היחסים שהוא עומד להיכנס אליו יהיו שונים במשהו. באמונתו זו, המטופל מבון צורך וטועה אחד. הוא צורך בכך, שבחינת העברה עולם האובייקטים הפנימיים שלו יהיה ייחף בהכרח לדרמה אינטנסיבית-טיבית היה על הבמה האנגליתית. הוא טועה במידה שהקשר האנגליטי לא יהיה זהה להקשר הפסיכולוגי הבין-אישי שעולם האובייקטים הפנימיים שלו נוצר בו - ככלומר ההקשר של פנטזיות וייחס אובייקט של הינקות והילדות.

ניתן להסביר לכל מה שהמטופל אומר (ולא אומר) בשעות הראשונות מבטאת אזהרה בלתי-מודעת לאנגליתיקאי ביחס לנסיבות שבגלן רצוי שהאנגליטיקאי והמטופל כאחד לא ייכנסו למערכות יחסים מסווגת ומוגדרת לכישלון זו. יש להציג כי המטופל חש שהאנגליה מסכנת גם את האנגליטיקאי כמו שהוא מסכנת אותו עצמו, וכי הוא מסרב להיכנס ליחסים אלו במידה רבה מתוך ניסיון להגן על האנגליטיקאי. מנקודת ראות זאת משתמש האנגליטיקאי כמייל לפחדיו של המטופל לגבי התחלת האנגליה כמו גם לגבי תקופתו כי שינוי פנימי הוא אפשרי, וכי ניתן להזכיר התקשרויות פתולוגיות לאובייקטים פנימיים מבלי להזכיר את חיו של המטופל. התיאור שלhalbן על פגישה אנגליתית ראשונה מדגים דרך אחת, כסמטופלים מנסים באופן בלתי-מודע לסלול לעצם ולאנגליטיקאי את הסכנותיהם צופים.

מטופל באנגליה החל את פגישתו הראשונית בכך שתיאר את יחסיו החלולים עם אשתו ועם ילדיו, את השעומים שחחש בעבודתו ואת העדר השמחה שחחש בחיו בכלל. הוא אמר כי הופנה אליו על-ידי הרופא הפנימי שלו, שחשב כי אנגליה עשויה להועיל לו. אך-על-פי שג' תיאר את הרגשות השיממון שלו, היה לי חש כי יש לו בחיו הנאות שהוא חש שעליו להסתיר הן מעצמו והן ממוני. העלית בדמיוני כי ג' מנהל רомн - אולי עם אישת, אולי עם מוסיקה, אמננות או "ענין שבתקווה" אחר, אולי עם זיכרונו של רомн לידות. דמיון זה לא היה פרי אינטואיציה אלא תגובה למשהו שהוא בדרך מה הציג המטופל את עצמו.

בהתיחסה לפנטזיות שמשרתות את המטרה של שליטה בדחיפים היצרים באמצעות אזהרות-עצמיות בלתי-מודעות מפני הרס גופני. בפרק זה אני משתמש במונח מסווגת, ולסבירות שלו להרגשה כי האנגליה היא משימה מודעת של הפנטזיות של המטופל לגבי הסכנות שבכינסה ליחסים האנגליטיים (McKee, 1969).

הראשונה אינה נראית לי שלמה אלא אם כן פניתי באופן כלשהו לחדרה המתעוררת במטופל בתוך העברה. אין צורך להיות קלינייני כדי לדבר עם המטופל על תפיסתו העכשווית (שהיא תמיד טנטטיבית) בדבר מה שמטיר אותו לגבי הפגישה הראשונה.²

התיאור שלנו פנינו מדים מצב שהיתה בו התנגדות בהעברה-הנגידית לדון

בחרdot העברה בפגישה הראשונה.

כבר בן 32 התקשר למטפלת כדי לקבע פגישה להתייעצות. תוך כדי בקשתו לקבע מועד לפגישה הוא סיפר לה כי הוא מרגיש שם "יגור לוויוכחים הוא עלול בסופו של דבר להזכיר מישחו". נ' אמר כי הוא גבר גדול, כי הוא מדבר בקול רם, וכי אנשיים בדרך כלל פוחדרים ממנו גם כשאינו כועס. הוא אמר כי למרות כל זה הוא מוקוה שהמטפלת לא תפחד ממנו, מאחר שהוא אינו אדם מסוכן ומעולם לא תקח איש.

כאשר הגיע נ' לפגישתו הראשונה, הופעתה המטפלת לראות כי הוא גבר בעל מבנה גוף ממוצע שדיבورو לחוץ אך קולו איננו רם או גס. הסתבר לה כי נ' הוא בעל עסוק קמעוני מצלחת. הוא נולד לאם פסיקוטית והועבר למשפחה אומנת משם לפני יום הולדתו הראשון. נ' לא ראה את אביו או את אמו מאז. במשך תקופה של חמישה שנים הוא שחה אצל חמש משפחות אומנות, עד שלבסוף אומץ על-ידי זוג ואיתו חי עד שעזב את הבית בגיל 18 כדי להתגייס לצבא. במהלך גיל החיבור וגיל ההתגברות הפכו הוריו המאמצים לאלכוהוליסטים.

המטפלת (שבאותו זמן אף זה סיימה את הכשרה) לא דיברה עם המטופל על אזהרו המרומות, האמביולנטית, כי מוטב יהיה לה שלא תתעסק אותו. נראה כי למטפלת הייתה אמונה בלתי-מודעת שישיח עם נ' על הפחד שלו מיצר ביטור, וייתכן שאידי-אפשר יהיה להמשיך בה. במהלך שנות האנליה הרבות שבאו בעקבות פגישה זאת יכול היה המטופל להעניק משמעות לגשות אלו במנוחים של יחסים שהוו בילדותם עם אומנת שאח אהבה עמוקה; הייתה זו אהבה שהרגיש באורה בלתי-מודע כי עליו לשמור על האזהרה שלו. מטפלים אחרים היו לסרב אפילה לפגישה עם מטופל זה שמא בכך הם נעשים מעורבים במימושה בעברה - העברה-גדרית של חווית המטופל את עצמו בסוד אומו. רגשות הכאב והאשמה שלו, כמו גם הפחד שלו שהוא מעורב בתשובות בלתי אפשריות נספות כללו, הביאו לכך ש' פיתח צורה של הגנת אופי שהותירה אותו די מנוקך בכל אחד מהחומי חיו. הרעיון כי הוא "רק עושה את מה שמוצופה ממנו" שירת מטרות הגנטיות החשובות בשלבי האנליה הראשונים שלו.

המטופל הגיע לארבע הפגישות השבועיות הבאות שלו במצב של אי-ישקט הולך וגובר. מספר ימים לאחר פגישתו החמישית טלפן נ' למטפלת ואמר לה, כי דחף את הוריו המאמצים לאלכוהוליזם).

² עם זאת, השימוש הקליני צריך להדריך את הקלינייני בכל מצב טיפול. ישנם מקרים רבים שבהם האנליטיקאי חש כי השוב מאד שלא יהיה "חכם" מדי (Winnicott, 1968, עמ' 86) או יידע יותר מרדי, ולפיכך הוא בוחר להימנע מהציג אפיו גרסות טנטטיביות לחלוטין老人家 שהוא חושב שהוא מבין (Balint, 1968; Winnicott, 1971a,c).

בדיעבד כל יותר לראות כי מסר זה הוועבר אליו על-ידי בחירות המילים שלו, על-ידי מקצב דיבורו, על-ידי הילוכו, על-ידי הבעות פניו וכדומה. הוא התנהג כמו אדם שיש לו סוד. שיערתי (אך לא אמרתי לו), כי באופן בלתי-מודע הוא הרגיש שהאנליה תכיל סוג שיהיה עליו להסתיר היטוב. כתובצהה מכך, צפיתי כי לאנליה תהיה תחושה שוממה למדי (הן עבورو והן עבורי) במשך זמן רב.

המטופל אמר כי הוא משוכנע שהוא זוקק לטיפול, וכי הוא יודע שאשתו וילדיו יפיקו תועלת מכך שהוא ייעזר. אפק-על-פי-בן, הוא הח ששם מאד על שהוא מוציא כسف על אנליה, כسف שנitin היה לקנות בו דברים שכל המשפחה שלו הייתה נהנית מהם. לאחר שלחלף זמן-מה בשעה הראשונה, אמרתי שנראה שהמטפל מרגיש שלhalbת היל אנליה היה כמו לתחילה רומן. הוא סיפר לי עד כמה הוא מסור לאשתו וכי מיعلوم לא שקל לromeן של ממש. אולם הוא הוסיף כי מוזר שאמרתי את מה שאמרתי, כיון שבתחילת השבוע, בפעם הראשונה, הוא מצא את עצמו מעדי לזכירתו העורדה דרומשטייט למדי, שיכולה הייתה להתרחש כהזמנה. היא בחרה שלא להגיב ישירות להצעתו הדוד-משמעית לרומן. הוא אמר כי הרגיש די מוטרד מיפויו זהה, ולראשונה מזה שנים עבר מוקדם את המשדר.

ברגע זה בחורת לפרש היבט של מה שהבנתי כחרdot העברה המרכזית של ג' (כלומר, מערכת של משמעויות העברה וההתנגדות מודעות/סמכות-בלתי-מודעות הנקישה ביותר). נדרה היה כי הדרמה הפנימית שהמטפל מביא ליחסים האנליטיים מכילה ציפייה להתקשרות עזה ורש שתהיה בה סודיות גדולה. בתוך תחום זה של החוויה ("הרומן") השדרתי כי ג' פוחד כי האנליה תהפר או מכאייה ביטור, וייתכן שאידי-אפשר יהיה להמשיך בה.

במהלך שנות האנליה הרבות שבאו בעקבות פגישה זאת יכול היה המטופל להעניק משמעות לגשות אלו במנוחים של יחסים שהוו בילדותם עם אומנת שאח אהבה עמוקה; הייתה זו אהבה שהרגיש באורה בלתי-מודע כי עליו לשמור על האזהרה שלו. רגשות הכאב והאשמה שלו, כמו גם הפחד שלו שהוא מעורב בתשובות בלתי אפשריות נספות כללו, הביאו לכך ש' פיתח צורה של הגנת אופי שהותירה אותו די מנוקך בכל אחד מהחומי חיו. הרעיון כי הוא "רק עושה את מה שמוצופה ממנו" שירת מטרות הגנטיות החשובות בשלבי האנליה הראשונים שלו.

תזומות של פירושי העברה

כתובצהה מהתunningי בראענות שפותחו בשיה הפסיכואנליטי הבריטי, נשאלתי לעיתים קרובות האם זה נכון כי הקליניינאים מפרשים את העברה מהרגע הראשון של האנליה. השאלה תמיד תומה בעניין. אין זה מפתיע שהאנליטיקאי ינסה לדבר עם המטופל על מה שכח מפהיד, מרגש, מאכוב, חסר תוחלת וכדומה במערכות היחסים החדש הזה (מערכות היחסים האנליטית). בדרך כלל, הפגישה

שהדרמה הפנימית הבלתי-מודעת נחוות בו. ההתקפות של תהיליך זה כוללת את מה שבדרך כלל מתייחסים אליו כעיבוד הנירוזה של העברות והפסיכוזה של העברות, אך בשום אופן אינה מוגבלת לכך.³

מה שמהווה מרחב אנגלי הנו ייחודי לכל זוג אנגלי. כפי שכל אם לומדת לעיתים קרובות להפתעתה כי תהיליך יצידת מרחב משחק שונה מאוד מילד אחד מאשרנוו, כך על האנגליטיקאי ללמידה כי תהיליך יצידת מרחב אנגלי שונה אצל כל מטופל (Goldberg, 1989). כפי שאפויו היהודי של כל תינוק מגיס היבטים מסוימים של הפוטנציאלי הרגשי של האם ומפיה בהם חיים, כך על האנגליטיקאי לאפשר לעצמו להיברא/לקבל צורה עליידרי המטופל שלו במציאות כמו גם בפנטזיה. לאחר שלתינוק יש תפkid בבריאות אמו, לעולם אין לשני תינוקות אותה האם. בדומה לכך, לעולם אין לשני מטופלים אותו אנגליטיקאי. בכל אנגליה האנגליטיקאי חווה את עצמו באופן שונה ויש שינוי דק בהתנגדות. יתר על כן, אין זו כלל וכלל תופעה סטטיסטית: במהלך כל אנגליה עבר האנגליטיקאי שינוי פסיכולוגי המשתקף גם באופן שהוא מנהל את האנגליה.

מטופלים בעלי הפרעה חמורה יותר עשויים לחווות את המרחב האנגלי כריק המאים לשאוב מהם את תכולתם הנפשית (הנוחות באופן מוחשי כחלי גוף או כתוכלו). מטופל שכזה פתח את הפגישה הראשונה בכך שהMASTER עלי סדרה בלתי-יפוסקת של גסויות. נדהם מן ההתנגדות, החלטי לאפשר למטופל לومר את דבריו ולהתבונן בהשיפה שיש לו עלי. לאט לאט התבדר, כי במטרה המילימ' שלו היהת יותר חרדה מאשר עוינות. לאחר שימוש דקota אמרתי לך, כי אני חשב שלא קל לו להיות ATI שם. הוא השתתק כשאמרתי זאת. לאחר מכן אמרתי לך כי אני חשב שהוא רוקן אל תוכי את האשפה שלו, כיון שלא היה אפשר לו לזרור על משאו מעצמו שהוא ערך לבינו. אמרתי שאני מניח שיש לו דברים חשובים יותר בתוכו, שהוא מרגיש כי עליו לגונן עליהם. בעקבות התערבות זו והמטופל היה מסוגל לספר לי יותר על עצמו אם כי באופן פסיכוטי. אני בתורי דיברתי אותו על המעת שחשבתי שאני מבין מותך מה שמספר לך. כמעט כל מה שאמרתי היה מופנה לפחדיו של המטופל נוכח הימצאותוarti.

³ מנקודת מבט זו, הפעזה של סיום האנגליה אינה רק פעולה של פתרון משמעויות העברות בלתי-מודעות הנמצאות בקונפליקט. באותה מידת שchipotot, זהה תקופה של "צמצומים" המרחב האנגלי, כך שהמטופל מתחילה לחווות את עצמו כמי שמהווה את המרחב שהוא חי בו ושהתהלך האנגלי נמשך בתוכו. אם זה לא קורא, הסıcıוי לשיטים האנגליזה נחווה כשותה ערך לאובדן דעתו של האדם או לאובדן המרחב שבתוכו הוא מרגיש חי.

הוא מרגיש יותר ויוטר חרד לאחר כל אחת מהഫיגישות עמה, וכי הדבר נעשה בלאי נסבל. לפיכך הוא החלטת להפסיק את הטיפול. המטפלת הציעה שנ' יבוא לפגישה נוספת כדי לדבר על הרגשות אלו.

בנקודה זאת ביקשה המטפלת להתייעץ לגבי המקלה. העליתה בפניה את האפשרות כי מן ההתחלה שידר המטופל שהוא מבועת שמא הкус שלו (במיוחד בהעברה האמיהית) יבהיר את המטפלת ויזיק לה. הפחד הבלתי-מודעת של המטפלת מפני המטופל גורם לה להציג פגישות חד-שבועיות עם נ', אך-על-פי שהוא רמז לה כי הוא מרגיש שהוא ווקוק לטיפול אינטנסיבי יותר, וכי הוא יכול להשרות לעצמו טיפול כזה. החלטה בלתי-מודעת זו של המטפלת לשומר מרחק בטוח מהמטופל אישרה את סברתו כי המטפלת עשויה לחווות אותו (ובצדך) כמסוכן, ובסתומו של דבר תסרכט לפגושו אותו. נראה לי כי נ' התקשר למטפלת כדי לבדוק אם היא נפגעה בפגיעה הקודמת וכי הש בטוח יותר כשהוא בקשר ממנה לבוא לפגישתו הבא. שיערתתי כי נ' זעם על amo (האובייקט הפנימי) על נ' שהיתה מטורפת ובלתי-מוסగת לאחוב אותו ועל כך שנטשה אותו. בר בבד הוא היה מבעות מהאפשרות כי היה זה כעסו שלו שהתריף את דעת amo וגרם לה לנוטש אותו.

נ' פתח את הפגישה שלאחר שיחת הטלפון בשאלת מהפנה אל המטפלת בדרך מחדר המתנה לחדר הטיפול: "מה שלומך?" כשהדר אמר כי לבו הולם מהפחה המתנה בפנוי נ' את האפשרות כי הוא מודאג מכך שהפחיד בחזקה. המטפלת העלה בה פגיעה בפנוי נ' את האפשרות כי הוא מולה אותו כבר מההתחלה. אותה או פגע בה בפגיעה הקודמת, וכי דאגה זו מולה אותו כבר מההתחלה. המטופל נרגע באופן משמעוני לאחר פירוש זה. בהמשך הפגישה הציעה המטפלת כי מאחר שהמטופל חש עזה בעקבות כל פגישה, מן הדrai שיפגשו בתדרירות גבוהה יותר כדי לשוחח על מה שפחיד אותו. להפתעתה של המטפלת נ' קיבל רעיון זה. במובן מסוים נדחתה תחילה של הדרישה האנגלית למשך שש או שבע פגישות, במידה רבה כתוצאה מהדרה בלתי מעובדת בהעברה-הנגדית, שגרמה לא-aiccolatha של המטפלת לחשוב על חרdot העברות של המטופל או לפרש אותה.

מרחב אנגלי

הכינסה לחוויה האנגליתית (המתחילה בראיון הראשון) כרוכה בהרחבת המרחב הפסיכולוגי המהווה "מטריצה של הנפש" (Ogden, 1986) בדרך כזו, שמרחב זה הופך פחות או יותר להיות קרוב למרחב האנגלי; כך המרחב האנגלי הופך להיות המרחב שהמטופל חושב, מרים והי בו. בדרך מעודנת, האירועים המעציבים את חוויתו של המטופל ביחס לאובייקטיבים הפנימיים והחיצוניים שלו, האירועים המעציבים את חי היום-יום שלו ואת תגובתו אליהם, מקבלים חשיבות לפחות ככל שהם תורמים לחוויה האנגליתית. בסופה של דבר, לא המרחב הפסיכולוגי האישית של המטופל אלא, במידה רבה, המרחב האנגלי הינו המרחב

שלו בדרכו שלו.⁴ המטופל הגיע לפגוש את המטופל כדי שיעזר לו בכאבו הפסיכולוגי, שהוא (המטופל) מתקשה בדרך כלל לתת לו שם. עליו לקבל את כל הזמן והמקום הדודושים לו כדי לספר לאנגליטיקאי בכל דרך אפשרית את מה שידוע לו על עצמו. חשוב שהאנגליטיקאי לא יתערב במאציו של המטופל עלי-ידי העלתה סדר יום ממש עצמו, בכך שעשו דבריהם כונן אסופה נרוננים היסטוריים, מתן עצות טיפוליות או פריסת "חוקי היסוד" של האנגליזה,(Freud, 1913; Shapiro, 1984).

כאשר המטופל מספר לאנגליטיקאי, באופן עקיף ככל שהיא, על טיב כאבו (ועל הדריכים בהן הוא מצפה באופן מודע או בלתי-מודע שכاب זה יחריף במהלך האנגליזה), חוותית העבר שלו תבוא לידי ביטוי בשתי דרכים. ראשית, ככל שהמטופל מספר לאנגליטיקאי על הבנתו את מקור קשייו, יש בכך כדי למסור בידי האנגליטיקאי סוג אחד של נתונים היסטוריים - אלו שהמטופל מתיחס אליהם באופן מודע כאלו העבר שלו. אי-אפשר שלא יהיה פערם, בדברים מעורפלים או השמשות של חליקים נרחבים בחוויות החיים של המטופל. לדוגמה, מטופל עשוי להסביר כל התיאחות לבן משפחאה כלשהו, לא להזכיר דבר ביחס לחוויות מיניות שלו, או להזכיר בכל עניין שארע לפני המשבר הנוכחי או לפני גיל ההתבגרות. בנסיבות כאלה, כאשר אני מרגיש כי המטופל סיפר לי מה שהוא רוצה או מה שהוא מסוגל, יתכן שאשאל אותו אם שם לב כי לא הזכיר דבר, למשל לגבי אביו. (בעיקרו של דבר, זה תחלהך של פניה ליחסים המטופל עם האובייקטיבים החיצוניים והפנימיים שלו מנוקדת מבט של התנגדות; ככלומר מנוקדת המבט של החדרה ביחס לאובייקטיבים, המודעת והבלתי-מודעת, של המטופל).

כמו בכל הערה המופנית להתנגדות, לא המידע "שמאחוריו" ההתנגדות הוא בראש מעיניינו; המוקד הוא החשש של המטופל מפני מה שיקרא לו אם יספר לאנגליטיקאי על היבט מסוים בחיו הפנימיים ועל הרוכבים שלו לגונן על עצמו מפני סכנה זו. מנוקדת ראות זו, הפעולה של "לקיחת ההיסטוריה" (באמצעות שאלות ישירות) היא דרך להתגבר על ההתנגדויות של המטופל, ולפיכך לאבד במידה ניכרת של מה שהוא לא נזכר, לדוגמה, מי בעולמו הפנימי של המטופל עלול להיות נבגד, להיפגע, ליהרג, לסתם לאיבוד, למי עלולים לעורר קנאה וכדומה, אם יש בכוונת המטופל לדבר על רגשותיו כלפי "ה עבר"; או איזה סוג של אובדן שליטה על יחסיו של המטופל עם האובייקטיבים הפנימיים שלו יהווה

⁴ חיוני לזכור כי ההיסטוריה של מטופל אינה ישות סטטית הנחשפת בהדרגה; אדרבה, והוא היבט של המוגע עצמו - המודעת והבלתי-מודעת - של המטופל, הנמצאת במצב תמיד של התפתחות והשתנות. במובן מסוים, ההיסטוריה של המטופל נבראת ונבראת מחדש ללא הרף במהלך האנגליזה. יתר על כן, בשום אופן אין להניח של מטופל יש היסטוריה (כלומר תחושה של ההיסטוריה) בתחילת האנגליזה. במקרים אחרים, אין לקבל כמובן מאליו את הרעיון שהמטופל הגיע במהלך הזמן לכל תחושה של המשכיות של העצמי, כאשר עברו מרגש קשרו לחווית העצמי שלו בחוויה.

שאלות מتوزח חרדה

לעתים קרובות מפנים מטופלים בפגישה הראשונה שאלות ישירות. על אחרות Freud, (1931, עמ' 131) על שאלות המטופל בנוגע להקשרתו או לתעריף שלו. אולם על רוב השאלות אני עונה, כולל שאלות כמו: האם יש לי מומחיות מסוימת, לאיזו אסכולה פסיכואנליתית? אני משתייך, האם אני פוגש יותר גברים או יותר נשים בעבודתי, האם אני חושב שהמומוסקסטואליות היא מחלת וכדומה. אני מתייחס לשאלות אלה אבל אמורים גלויות למורי לגבי הפנטזיות של המטופל על הדברים המשמעות שבזהן לא אצליח להבין אותו עקב הקשיים הפסיכולוגיים שלו, כמו פחד מגברים או מנשים, פחד מהמומוסקסטואליות או מהטוטוסקסטואליות, צורך לשולט באחרים או להיכנע להם וכו'.

כאשר מטופל מתעקש לשאול שאלה אחר שאלה, אני אומר לו לעתים קרובות כי הוא מרגיש בודאי כי היה מסוכן מדי לחכות ולראות מה יתרחש בינו; כי במקרה להמתין, נראה שהוא מנסה לדגום את העתיד באמצעות התשובה לשאלותיו, ובכך לעקוף את המתוח הכרוך בהמתנה.

לעתים קרובות מאוד משמשות השאלות את המטופל כניסיונו לגורום לאנגליטיקאי למלא את המרחב האנגליטי, כיוון שהמטופל מרגיש כי התוכן הפנימי שלו מביש, מסוכן, חסר ערך או זוקק להגנה בפני האנגליטיקאי; או כי אין בתוכו שום דבר שיוכל למלא את המרחב האנגליטי. מטופלים אחרים עד מהרה להשתתק ובכך להזמין את האנגליטיקאי למלא את המרחב בשאלות (של האנגליטיקאי) ולפיכך ברגון הפסיכולוגי של האנגליטיקאי, בשרשראת האסוציאציות שלו, בסקרנות שלו וכדומה. בנסיבות אלה אני מנסה לדבר עם המטופל בדבר ההיבט של החדרה שלו שאוקה באהן מבין. בכך אני מבahir כי הבנתי היא טנטטיבית, וכי ריבים הטיכוים שהיא לוקה במיריה הרבה הרבה כך אני מזמין את המטופל בספר לי אלו חלקים מהם שאמרתי גראים לו נוכנים ואלו חלקים נראים לו שלא לעניין.

יצירת היסטוריה

לעתים קרובות עולה השאלה האם "לקחת ההיסטוריה" * בפגישה הראשונה. נראה לי כי עצם ניסוח השאלה הוא ממשמעותי. אני מנסה שלא "לקחת" ההיסטוריה ממטופל (באמצעות סדרה של שאלות) ובמקומות זאת לעשות כל מאמץ לאפשר למטופל לחת לוי את הגรสאות המודעות והבלתי-מודעות שלו של ההיסטוריה

* היבטי האנגלי הרוב משמעו שאוגדן מביא הוא to, שימושו המילולית היא "לקחת ההיסטוריה". ביטויים המקובלים בעברית, כמו לקחת אמוננו (ביטוי רפואי) או לסקור את קורות החיים, אין להם כפף ממשמעות.

המטופל בכך שיוותר על דרך הגישה הבלעדית אליו.

הסוג השני של היסטוריה אישית שמספק המטופל הננו נתונים המועברים באופן בלתי-מודע בזורה של חווית העברה - העברה-נגדית. זהו "העבר החיה" של המטופל, מערכת יחסינו האובייקט שיסודה בינהות ובילדות המודמת ושם הזמן הפכה למבנה של נפש המטופל גם כתוכן וגם כקשר של חייו הפסיכולוגיים. מכאן שעבר זה הוא בעל חשיבות אנליטית מרכזית.

כמובן, שני סוגים היסטורייה הנדרנים - העבר המסומל באופן מודע והעבר החיה הבלתי-מודע - שוררים זה זהה באינטימיות רבה. כשהעלמו הפנימי של המטופל מקבל חיים אינטראקטיביים בהעברה - העברה-נגדית ממש האנליה, למטופל ולאנליטיקאי כאחד יש הזדמנות להזיר באופן ישיר את צורות ההתקשרות, העוינות, הקנהה בשני מובניהם [jealousy, envy] וכדומה, מהווים את עולם האובייקטים הפנימיים של המטופל. בהעברה - העברה-נגדית העבר וההווה המתלדים כתכנים "ישנים" מקבילים חיים בהקשר חדש, הקשר של מערכת היחסים האנליטית.

הערות לסיום

הਊינות שדרנית בהם בפרק זה הנם רעינותו ותו לא. אין כוונה שם שימוש ככללים או כקווים מנהים וגם לא כקביעה כיצד יש לנו את הפגישה האנליתית הראשונה. עם זאת, המחשבות הנדרנות כאן הן מחשבות בעלות אופי מסוים - הן מחשבות פסיאנגליטיות. זהו יציג של אחת הדיאלקטיקות המרכיבות את הטכניקה הפסיכואנאליטית: הטכניקה האנליתית מונחית על-ידי מערכת דיעונות, שנייתן פחות או יותר לזהותם היוצרים שיטה או קבוצת שיטות, ועל-ידי מערכת עקרונות המוניקה עקבות לקבוצת שיטות זאת. מהפגישה הראשונה, העוסק האנלייטי מתרחש בין הקצאות של הפסיכו והבלתי צפוי, המושמע והספונטני, השיטתי והאיןטואיטיבי.

סיכום

הפגישה האנליתית הראשונה, המתרחשת פנימה אל פנימ, נתפסת כתחלתו של התהlik האנלייטי ולא רק כהכנה לקראתו. בפגישה הראשונה שוב אין מתייחסים לכל מה שהוא מוכר למטופל כמשהו מובן מלאיו. המטופל נוטל על עצמו צורה של משמעות לגבי עצמו שמעולם לא הייתה לו. האנלייטיקאי מנסה להבהיר למטופל מכך מהמשמעות של להיות באנליה, לא על-ידי הסברים על התהlik האנלייטי אלא על-ידי כך שהוא מתנהג אונלייטיקאי. לשם כך אין מפיגים את המתח הפסיכולוגי באמצעות חיזוקים, הצעות, העברה או העברה-נגדית, ביטוי בפועל [acting-out] וכדומה. האנלייטיקאי מבין כל מה שהמטופל אומר (ואינו

אומר) בפגיעה הראשונה כאזהרה בלתי-מודעת המופנית אליו (ואל המטופל עצמו) לגבי הסיבות שבגלן מרגיש המטופל באופן בלתי-מודע שנותב לשניהם שלא להיכנס למערכת יחסים מסווגת זו שנדרנה לכישלון. האנלייטיקאי מנסה להבין את אזהרותיו של המטופל במונחים של חרדת העברה והتانגרות.